ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ
JEAN MISCHO
της 17ης Νοεμβρίου 1987 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Οι προτάσεις αυτές αφορούν την προσφυγή που άσκησε η επιχείρηση Stahlwerke Peine-Salzgitter AG κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να προβεί σε προσαρμογή των ποσοστώσεων παραδόσεων για τα προϊόντα της κατηγορίας III (μορφοχάλυβες), για το πρώτο τρίμηνο του 1985, βάσει του άρθρου 14 της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Ιανουαρίου 1984, για παράταση του συστήματος επιτήρησης και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 29, σ. 1).

2. Η εταιρία Peine-Salzgitter AG είχε καταρχάς ασκήσει προσφυγή κατά παραλείψεως, επειδή η Επιτροπή δεν απάντησε στο αίτημά της (άρθρο 35 ΕΚΑΧ). Κατόπιν, στις 11 Ιουνίου 1985, η Επιτροπή εξέδωσε ρητή απόφαση με την οποία απέρριψε το αίτημα της Peine-Salzgitter AG. Η προσφεύγουσα επεξέτεινε, κατόπιν αυτού, την προσφυγή της και στην εν λόγω απόφαση.

3. Η Επιτροπή διατύπωσε αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό της μετατροπής μιας προσφυγής κατά παραλείψεως σε προσφυγή ακυρώσεως, χωρίς, ωστόσο, να θέτει ρητώς θέμα παραδεκτού.

4. Θεωρώ ότι θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και προς τις απαιτήσεις της οικονομίας της διαδικασίας να υποχρεωθεί η προσφεύγουσα να ασκήσει νέα προσφυγή κατά της ρητής απορριπτικής αποφάσεως [1].

5. Ως προς την ουσία η παρούσα διαφορά αφορά την ερμηνεία του άρθρου 14 της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ το οποίο ορίζει ότι:

« Εάν, λόγω της έκτασης του ποσοστού μείωσης μιας κατηγορίας προϊόντων που έχει καθοριστεί για ένα τρίμηνο, το σύστημα των ποσοστώσεων δημιουργεί εξαιρετικές δυσκολίες σε κάποια επιχείρηση, η οποία κατά τη διάρκεια των δώδεκα μηνών που προηγούνται του εν λόγω τριμήνου:

— δεν έχει λάβει ενισχύσεις εγκεκριμένες από την Επιτροπή για την κάλυψη απωλειών εκμεταλλεύσεως,

— δεν έχει υποστεί κυρώσεις όσον αφορά τους κανόνες τιμών ή έχει εξοφλήσει οφειλόμενα πρόστιμα,

η Επιτροπή προβαίνει για το σχετικό τρίμηνο, σε κατάλληλη προσαρμογή των ποσοστώσεων ή/και των τμημάτων των ποσοστώσεων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά για την ή τις σχετικές κατηγορίες προϊόντων ... »

6. Κατά την άποψη της Επιτροπής η προσφυγή είναι αβάσιμη τουλάχιστον για έναν από τους ακολούθους δύο λόγους:

* Μετάφραση από τα γαλλικά.

1 — Βλέπε σχετικώς απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1987, Fabrique de fer de Charleroi SA και Dillinger Hüttenwerke, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 351 και 360/85, Συλλογή 1987, σ. 3639, σκέψη 11, ή απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982, Alpha Steel, 14/81, Συλλογή 1982, σ. 749, σκέψη 8.

— το σύστημα των ποσοστώσεων δεν προκαλεί πλέον στην Peine-Salzgitter « εξαιρετικές δυσκολίες » από το πρώτο τρίμηνο του 1985·

— η Peine-Salzgitter AG έλαβε κατά τους δώδεκα μήνες που προηγήθηκαν του πρώτου τριμήνου του 1985 ενισχύσεις που ενέκρινε η Επιτροπή προς κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

7. Συνεπώς, η έκβαση της προσφυγής εξαρτάται από την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί στις έννοιες « εξαιρετικές δυσκολίες » και « ενισχύσεις που ενέκρινε η Επιτροπή προς κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως ». Θα εξετάσω διαδοχικώς τα δύο αυτά προβλήματα.

I — Ως προς την ερμηνεία της έννοιας « εξαιρετικές δυσκολίες »

8. Η Επιτροπή θεωρεί ότι το άρθρο 14 μπορεί να εφαρμοστεί μόνο αν η επιχείρηση συγκεντρώνει μία ουσιαστική προϋπόθεση: να έχει υποστεί ζημίες τουλάχιστον κατά το τρίμηνο το οποίο αφορά η αίτηση. Η Επιτροπή δηλώνει ότι στηρίζεται, καταρχήν, σ' αυτή την ερμηνεία διότι, κατά την άποψή της, δύσκολα μπορεί να γίνει λόγος για « εξαιρετικές δυσκολίες » όταν η επιχείρηση πραγματοποιεί κέρδη.

9. Η Peine-Salzgitter AG υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι το άρθρο 14, αυτό καθεαυτό, δεν επιβάλλει καμία ερμηνεία. Η επιχείρηση υπογραμμίζει ότι υπέστη ζημίες στον τομέα της παραγωγής μορφοχαλύβων (αντικείμενο της αιτήσεως για χορήγηση προσθέτων ποσοστώσεων), λόγω της εξαιρετικά δυσμενούς σχέσεως μεταξύ του μέρους της ποσοστώσεώς της που μπορεί να παραδοθεί εντός της κοινής αγοράς και της συνολικής ποσοστώσεώς της (σχέση I προς P). Ισχυρίζεται, τέλος, ότι τα συνολικά της αποτελέσματα δεν μπορούν να θεωρηθούν θετικά παρά μόνο αν σκοπίμως αγνοηθούν οι ζημίες παλαιοτέρων χρήσεων. Αυτός, όμως, ο τρόπος ενεργείας είναι απαράδεκτος.

10. Όπως, καταρχάς, προκύπτει από την ανάγνωση του άρθρου 14 υφίσταται αναμφισβητήτως σχέση αιτίου και αιτιατού μεταξύ του συστήματος των ποσοστώσεων και, ειδικότερα, του ύψους του ποσοστού μειώσεως που αφορά ορισμένη κατηγορία προϊόντων και των εξαιρετικών δυσκολιών μιας επιχειρήσεως.

11. Στην απόφαση Alpha Steel[2], το Δικαστήριο είχε ήδη υπογραμμίσει ότι το άρθρο 14

« αποτελεί ρήτρα δικαιοσύνης, ... η οποία επιτρέπει ... να διορθωθούν κατά τον κατάλληλο τρόπο οι συνέπειες των άλλων διατάξεων της γενικής αποφάσεως » (σημείο 24).

12. Εξάλλου, σύμφωνα με την απόφαση Boel[3]

« από τη διατύπωση του άρθρου 14 της αποφάσεως 1696/82/EKAX προκύπτει ότι αυτή προβλέπει περιορισμένες δυνατότητες προσαρμογής των ποσοστώσεων μόνον όταν μία επιχείρηση πρέπει να αντιμετωπίσει " εξαιρετικές δυσκολίες " " λόγω της εκτάσεως των ποσοστών μειώσεως ". Υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να λάβει υπόψη την ιδιάζουσα κατάσταση *κάθε συγκεκριμένης περιπτώσεως*, προκειμένου να προσδιορίσει αν η ενδιαφερόμενη επιχείρηση πλήττεται από εξαιρετικές δυσκολίες, που απορρέουν από μειώσεις της παραγωγής που της έχουν επιβληθεί. Επομένως, μόνες οι δυσκολίες που αποτελούν την *άμεση συνέπεια* της θεσπίσεως και εφαρμογής του συστήματος ποσοστώσεων μπορούν

2 — Απόφαση της 3ης Μαρτίου 1982, υπόθεση 14/81, Alpha Steel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 749.

3 — Απόφαση της 22ας Ιουνίου 1983, υπόθεση 317/82, Usines G. Boël κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 2041.

να γίνουν δεκτές κατά την εφαρμογή του άρθρου 14 ... » (σημείο 7).

13. Μοναδικός σκοπός, κατά συνέπεια, του άρθρου 14, στοιχείο α), είναι η διόρθωση αυστηρών ρυθμίσεων του συστήματος των ποσοστώσεων. Εξαιρετικές δυσκολίες που οφείλονται σε άλλο λόγο δεν λαμβάνονται υπόψη βάσει του εν λόγω άρθρου. Σ' αυτό το αποτέλεσμα, όμως, θα μπορούσε να οδηγήσει ο συλλογισμός της Επιτροπής.

14. Ας ληφθούν για παράδειγμα δύο επιχειρήσεις, η Α και η Β, που έχουν την ίδια, ιδιαίτερα δυσμενή, σχέση I προς P, σε ό,τι αφορά τα προϊόντα της κατηγορίας III. Ας υποτεθεί, επίσης, ότι η επιχείρηση Α καταβάλλει διαρκείς και συστηματικές προσπάθειες για την αναδιάρθρωσή της και ότι με τη βοήθεια των κερδών που επιτυγχάνει σε άλλες κατηγορίες προϊόντων που υπόκεινται σε ποσοστώσεις ή σε κατηγορίες προϊόντων εκτός ποσοστώσεων, δεν παρουσιάζει πλέον ζημίες ως προς το σύνολο των δραστηριοτήτων της. Η επιχείρηση Β δεν κατέβαλε τις ίδιες προσπάθειες, εξακολουθεί να διαθέτει μεγάλο πλεόνασμα παραγωγικού δυναμικού, σε ό,τι αφορά τις άλλες κατηγορίες προϊόντων και ότι στο τέλος της χρήσεως παρουσιάζει αρνητικό αποτέλεσμα. Αν χορηγηθούν πρόσθετες ποσοστώσεις στην επιχείρηση Β, επειδή παρουσιάζει ζημίες, και δεν χορηγηθούν στην επιχείρηση Α, η οποία δεν παρουσιάζει ζημίες, θα έχει προσδοθεί ιδιαίτερη σημασία σε εξαιρετικές δυσκολίες ο οποίες δεν προκύπτουν από το ποσοστό μειώσεως που ισχύει για τα προϊόντα της κατηγορίας III. Όπως προανέφερα, το γεγονός αυτό είναι απαράδεκτο.

15. Αντιθέτως, η έλλειψη ζημιών, σε ό,τι αφορά τη συνολική δράση της επιχειρήσεως δεν αποκλείει την ύπαρξη εξαιρετικών δυσκολιών σε ένα συγκεκριμένο κλάδο των δραστηριοτήτων της επιχειρήσεως. Θα μπορούσε να υποτεθεί ότι ένα επιμέρους εργοστάσιο, που ειδικεύεται στην παραγωγή προϊόντος για το οποίο ισχύει υψηλό ποσοστό μειώσεως σε ό,τι αφορά το μέρος της ποσοστώσεως που μπορεί να παραδοθεί εντός της κοινής αγοράς, παρουσιάζει τέτοια ελλείμματα ώστε να αντιμετωπίζεται σοβαρώς η διακοπή της λειτουργίας του, διότι η επιχείρηση αδυνατεί να καλύψει τα ελλείμματα αυτά. Μπορεί, επίσης, να υπάρξει περίπτωση που τα κέρδη να οφείλονται σε προϊόντα τα οποία δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ή να οφείλονται, ακριβώς, στο γεγονός ότι χορηγήθηκαν, στην επιχείρηση πρόσθετες ποσοστώσεις βάσει του άρθρου 14. Δεν αρκεί, συνεπώς, μια πρόχειρη ματιά στον ισολογισμό της επιχειρήσεως και η διαπίστωση ότι παρουσιάζει μικρά κέρδη προκειμένου να συναχθεί, ipso facto, το συμπέρασμα ότι η επιχείρηση δεν αντιμετωπίζει εξαιρετικές δυσκολίες.

16. Στις προτάσεις του της 19ης Μαρτίου 1985 στην υπόθεση 27/84, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie (Συλλογή 1985, σ. 2385, ιδίως σ. 2391) ο γενικός εισαγγελέας Darmon κατέληξε κι αυτός στο συμπέρασμα ότι θα ήταν ανακριβές το συμπέρασμα ότι οι εξαιρετικές δυσκολίες στις οποίες αναφέρονται τα άρθρα 14 και 16 πρέπει *οπωσδήποτε* να εκδηλώνονται υπό μορφή ελλειμματικής διαχειρίσεως των επιχειρήσεων.

17. Η Επιτροπή, κατά συνέπεια, οφείλει να εξετάζει κατά περίπτωση την κατάσταση των επιχειρήσεων, όπως και τη φύση και την έκταση των εξαιρετικών δυσκολιών που προκαλεί το σύστημα των ποσοστώσεων.

18. Αυτή, εξάλλου, είναι η ερμηνεία που έδωσε η ίδια η Επιτροπή στο πλαίσιο των αποφάσεων με τις οποίες χορήγησε στην Peine-Salzgitter AG πρόσθετες ποσοστώσεις για το τρίτο και τέταρτο τρίμηνο του 1984. Πράγματι, αφού τόνισε ότι η σχέση I προς P της επιχειρήσεως μειώθηκε από 52 % σε 44 % και ότι το ποσοστό αυτό υπολειπόταν κατά 20 εκατοστιαίες μονάδες από τον κοινοτικό μέσο όρο, η Επιτροπή κατέληξε ως εξής στις αποφάσεις της αυτές:

« Για τους λόγους αυτούς η επιχείρησή σας αντιμετωπίζει εξαιρετικές δυσκολίες σε ό,τι αφορά το μέρος της ποσοστώσεως της κατηγορίας III που μπορεί να πραδοθεί εντός της κοινής αγοράς. » (βλέπε σημεία 2 των αποφάσεων της Επιτροπής, της 24ης Δεκεμβρίου 1984 και της 2ας Απριλίου 1985, που επισυνάπτονται στο παράρτημα της προσφυγής).

19. Στο σημείο 7 των ιδίων αποφάσεών της η Επιτροπή προσέθεσε:

« Εφόσον οι εξαιρετικές δυσκολίες αφορούν, στην παρούσα περίπτωση, αποκλειστικώς τα μέρη των ποσοστώσεων, η προσαρμογή πρέπει να αφορά μόνον αυτά και όχι τις ποσοστώσεις παραγωγής. »

20. Τέλος, όπως προέκυψε από την προφορική διαδικασία και από τα έγγραφα που κατατέθηκαν στη δικογραφία κατόπιν αιτήσεως του Δικαστηρίου η Επιτροπή χορήγησε πρόσθετες ποσοστώσεις δυνάμει του άρθρου 14, καίτοι η οικεία επιχείρηση παρουσίαζε κέρδη, όχι μόνο σε μία περίπτωση, όπως είχε η ίδια δηλώσει κατά την έγγραφη διαδικασία, αλλά σε πολλές περιπτώσεις. Το γεγονός ότι σε ορισμένες περιπτώσεις τα κέρδη αυτά οφείλοντο σε προϊόντα που δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης ΕΚΑΧ, ή ακόμα στη χορήγηση προσθέτων ποσοστώσεων βάσει του άρθρου 14 δεν επηρεάζει τη διαπίστωση αυτή.

21. Μπορεί, κατά συνέπεια, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι το γεγονός και μόνο ότι μια επιχείρηση παρουσιάζει κέρδη δεν αποτελεί επαρκή λόγο για τον αποκλεισμό εφαρμογής του άρθρου 14.

22. Στην απόφαση, όμως, της 11ης Ιουνίου 1985 (που επισυνάπτεται στο υπόμνημα ανταπαντήσεως) με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να χορηγήσει στην Peine-Salzgitter AG πρόσθετες ποσοστώσεις για το πρώτο και δεύτερο τρίμηνο του 1985, αναφέρεται ότι:

« Προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου 14 είναι η ύπαρξη εξαιρετικών δυσκολιών σε μια επιχείρηση. Σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει η Επιτροπή τα αποτελέσματα της επιχειρήσεώς σας είναι, ωστόσο, συνολικώς θετικά από το τέταρτο τρίμηνο του 1984. Δεν υπάρχουν, συνεπώς, " εξαιρετικές δυσκολίες ", κατά την έννοια του άρθρου 14. »

23. Συνεπώς, η ατομική απόφαση της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1985, στηρίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία της έννοιας « εξαιρετικές δυσκολίες » που χρησιμοποιείται στο άρθρο 14 της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ. Η Επιτροπή δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι η εταιρία Peine-Salzgitter AG δεν αντιμετώπιζε εξαιρετικές δυσκολίες. Απομένει να εξεταστεί αν η αίτηση μπορούσε να απορριφθεί επειδή η επιχείρηση έλαβε ενισχύσεις για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

II — Ως προς το πρόβλημα του χαρακτηρισμού των ενισχύσεων που χορηγήθηκαν

24. Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο κρίθηκε ότι το άρθρο 14 της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ δεν είχε εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας αναφέρεται στο γεγονός ότι, κατά την Επιτροπή, « χορηγήθηκαν στην εν λόγω επιχείρηση το Νοέμβριο του 1984 αποσβέσεις της λειτουργικής αξίας των εγκαταστάσεών της, οι οποίες πρέπει να θεωρηθούν ως ενισχύσεις προς κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως ».

25. Δεν αμφισβητείται ότι χορηγήθηκαν στην Peine-Salzgitter AG, κατά τον αναφερόμενο χρόνο, ενισχύσεις βάσει της « οδηγίας του ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομίας περί ενισχύσεων για διαρθρωτικές βελτιώσεις των επιχειρήσεων παραγωγής σιδήρου και χάλυβα, της 28ης Δεκεμβρίου 1983 » *(Bundesanzeiger* αριθ. 245 της 31.12.1983). Οι ενισχύσεις αυτές οι οποίες προορίζονται για διαρθρωτικές βελτιώσεις αφορούν:

— δαπάνες υπέρ των εργαζομένων οι οποίοι θίγονται από τα μέτρα αναδιαρθρώσεως και αποχωρούν από την επιχείρηση, επειδή τα μέτρα αυτά τους αφορούν άμεσα ή έμμεσα·

— την ειδική απόσβεση εγκαταστάσεων που προορίζονται για την παραγωγή σιδήρου και χάλυβα, κατά την έννοια της Συνθήκης ΕΚΑΧ, δηλαδή λόγω διακοπής της λειτουργίας των εγκαταστάσεων αυτών ή, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, λόγω διαρκούς μειώσεως της χρησιμοποιουμένης παραγωγικής ικανότητας.

Η παρούσα υπόθεση αφορά μόνο ενισχύσεις χορηγούμενες ως ειδική απόσβεση.

26. Πρέπει, καταρχάς, να διαπιστωθεί ότι καίτοι οι ενισχύσεις αυτές χορηγούνται λόγω του οριστικού κλεισίματος εγκαταστάσεων ή της διαρκούς μειώσεως της χρησιμοποιουμένης παραγωγικής ικανότητας, δεν πρόκειται, ωστόσο, για ενισχύσεις για το κλείσιμο, κατά την έννοια του άρθρου 4 της αποφάσεως 2320/81, η οποία είναι γνωστή ως « κώδικας ενισχύσεων ΕΚΑΧ » [4]. Το άρθρο αυτό, πράγματι, αναφέρει περιοριστικώς τα έξοδα που πρέπει να εκληφθούν ως « κανονικά έξοδα μερικού ή ολικού κλεισίματος εγκαταστάσεων σιδήρου και χάλυβος ». Ενισχύσεις όπως αυτές που προβλέπει η γερμανική οδηγία δεν περιλαμβάνονται στην εν λόγω απαρίθμηση.

27. Εν πάση περιπτώσει, δεν πρόκειται για χαρακτηρισμό των ενισχύσεων που έλαβε η Peine-Salzgitter AG σε σχέση με τις διατάξεις του « κώδικα ενισχύσεων », αλλά σε σχέση με την έννοια « ενισχύσεις που προορίζονται για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως », όπως αυτή χρησιμοποιείται στο άρθρο 14 της αποφάσεως 234/84 και όχι στον προαναφερθέντα « κώδικα ».

4 — Απόφαση 2320/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 7ης Αυγούστου 1981 περί θεσπίσεως κοινοτικών κανόνων για τις ενισχύσεις στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβος, που δημοσιεύτηκε στην ΕΕ L 228 της 13.8.1981.

28. Από την άποψη αυτή, ορθώς η προσφεύγουσα εφιστά την προσοχή στην εξέλιξη που γνώρισε η εν λόγω διάταξη. Το άρθρο 14 της αποφάσεως 2177/83 [5], στο οποίο για πρώτη φορά προβλεπόταν περιορισμός λόγω ενισχύσεων που έλαβαν οι επιχειρήσεις, όριζε ότι:

« Εάν, λόγω της έκτασης του ποσοστού μείωσης μιας κατηγορίας προϊόντων που έχει καθοριστεί για ένα τρίμηνο, το καθεστώς των ποσοστώσεων δημιουργεί εξαιρετικές δυσκολίες σε κάποια επιχείρηση, η οποία κατά τη διάρκεια των 12 μηνών που προηγούνται του εν λόγω τριμήνου:

— δεν έχει λάβει ενισχύσεις βάσει της αποφάσεως αριθ. 2320/81/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, εκτός από τις ενισχύσεις για το κλείσιμο που προβλέπονται στο άρθρο 4 της εν λόγω αποφάσεως·

— ...

Η Επιτροπή προβαίνει, για το σχετικό τρίμηνο, σε κατάλληλη προσαρμογή των ποσοστώσεων ή/και των τμημάτων των ποσοστώσεων που μπορούν να διατεθούν στην κοινή αγορά ... »

29. Δύο ήδη μήνες αργότερα, με την *απόφαση 2748/83* [6] η πρώτη περίπτωση του άρθρου 14 τροποποιήθηκε υπό την έννοια ότι στο εξής η επιχείρηση έπρεπε

« να μην έχει λάβει εγκεκριμμένες από την Επιτροπή ενισχύσεις για την κάλυψη επιχειρησιακών ζημιών ».

5 — Απόφαση 2177/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 28ης Ιουλίου 1983, για παράταση του συστήματος επιτηρήσεως και ποσοστώσεων παραγωγής για ορισμένα προϊόντα των επιχειρήσεων της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ L 208 της 31.7.1983, σ. 1).

6 — Απόφαση 2748/83/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Σεπτεμβρίου 1983, για δεύτερη τροποποίηση της απόφασης 2177/83/ΕΚΑΧ (ΕΕ L 269 της 1.10.1983, σ. 55).

30. Ως δικαιολογία της τροποποιήσεως αυτής αναφερόταν στην πέμπτη αιτιολογική σκέψη ότι:

« θα φαινόταν άδικο να μην επιτραπεί σ' αυτούς που έλαβαν ενισχύσεις να επωφεληθούν από προσαρμογές βάσει των άρθρων 14 και 14 α, εξαιρουμένων των επιχειρήσεων που έλαβάν εγκεκριμένες από την Επιτροπή ενισχύσεις για την κάλυψη επιχειρησιακών ζημιών. »

31. Ως προς τις τελευταίες, στην τέταρτη αιτιολογική σκέψη αναφέρεται ότι:

« δεν δικαιολογείται η χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων σε επιχειρήσεις προκειμένου να αντιμετωπίζεται κατάσταση εξαιρετικών δυσκολιών, εφόσον έχουν, από άλλη πλευρά, λάβει ενισχύσεις για την κάλυψη επιχειρησιακών ζημιών. »

32. Ωστόσο, στην απόδοση στη γερμανική γλώσσα του άρθρου 14 και της αιτιολογικής σκέψεως αναφερόταν « ενισχύσεις για τη λειτουργία » (« keine von der Kommission genehmigte Betriebsbeihilfen »).

33. Δεδομένου ότι η απόδοση του άρθρου σε όλες τις άλλες γλώσσες ήταν παρόμοια με την απόδοσή του στη γαλλική γλώσσα, ευλόγως μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η απόφαση δεν αφορούσε ενισχύσεις για τη λειτουργία αλλά, μόνο, ενισχύσεις χορηγούμενες για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

34. Η *απόφαση 234/84*, που έχει σημασία για την παρούσα υπόθεση, επαναλαμβάνει και στη γερμανική γλώσσα το κείμενο του άρθρου 14 όπως αυτό αναφερόταν στην απόδοση της προηγουμένης αποφάσεως στις άλλες γλώσσες (« keine von der Kommission genehmigten Beihilfen zur Deckung von Betriebsverlusten »).

35. Δεν χωρεί, συνεπώς, αμφιβολία ότι ο κοινοτικός νομοθέτης είχε την πρόθεση να διευρύνει τον κύκλο των ευεργετουμένων από την εν λόγω ρήτρα δικαιοσύνης. Πράγματι, ενώ υπό το καθεστώς της αποφάσεως 2177/83 όλες οι επιχειρήσεις που είχαν λάβει μια οποιαδήποτε ενίσχυση, εκτός από ενίσχυση για το κλείσιμο, κατά την έννοια του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων, *απεκλείοντο* από την εφαρμογή του άρθρου 14, μετά την απόφαση 2748/83 όλες οι επιχειρήσεις, ακόμα και εκείνες οι οποίες έλαβαν ενίσχυση, μπορούσαν να ζητήσουν εφαρμογή του άρθρου 14, με μόνη εξαίρεση εκείνες οι οποίες έλαβαν ενίσχυση για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

36. Εφόσον, όμως, το γεγονός ότι μία επιχείρηση έλαβε ενίσχυση άλλου τύπου δεν αρκεί για να αποκλείσει εφαρμογή επ' αυτής του άρθρου 14, είναι προφανές ότι οι *επιπτώσεις* που μπορεί να έχει μία ενίσχυση στα αποτελέσματα χρήσεως μιας επιχειρήσεως, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κριτήριο κατάλληλο για το χαρακτηρισμό των ενισχύσεων που προορίζονται να καλύψουν ζημιές εκμεταλλεύσεως. Κάθε ενίσχυση, ακόμα και ενίσχυση για το κλείσιμο, κατά την έννοια του άρθρου 4 του κώδικα ενισχύσεων, έχει, πράγματι, ως συνέπεια να αντισταθμίζει πλήρως ή μερικώς τις ζημιές εκμεταλλεύσεως, εφόσον υφίστανται.

37. Ορθώς, κατά συνέπεια, υποστηρίζει η προσφεύγουσα ότι πρέπει να λαμβάνονται υπόψη οι *προϋποθέσεις χορηγήσεως* και ο *σκοπός* της ενισχύσεως.

38. Σε ό,τι αφορά τις προϋποθέσεις χορηγήσεως των ενισχύσεων για διαρθρωτικές βελτιώσεις, τις οποίες έλαβε η Peine-Salzgitter AG, από την προαναφερθείσα οδηγία του ομοσπονδιακού Υπουργού Οικονομίας προκύπτει ότι οι εν λόγω ενισχύσεις αποτελούσαν αποκλειστικώς συνάρτηση, σε ό,τι αφορά τους λόγους που τις δικαιολογούν και το ύψος τους, της εκτάσεως των μέτρων οριστικού ή προσωρινού κλεισίματος που πράγματι ελήφθησαν και του ύψους των σχετικών αποσβέσεων.

39. Οι ενισχύσεις αυτές, συνεπώς, χορηγήθηκαν ανεξάρτητα από την οικονομική κατάσταση της επιχειρήσεως. Μπορούσαν να χορηγηθούν ακόμα κι αν δεν υπήρχαν ζημίες, ή, αν όντως υπήρχαν ζημίες, το ύψος τους δεν επηρέαζε καθόλου του ύψους των ενισχύσεων. Η μόνη προϋπόθεση για τη χορήγησή τους ήταν η ύπαρξη « προγράμματος αναδιαρθρώσεως ιδιαιτέρως αποτελεσματικού σε επίπεδο πολιτικοοικονομικό ... προγράμματος η δυνατότητα εφαρμογής του οποίου εξακριβώθηκε και βεβαιώθηκε από ανεξάρτητο ελεγκτή ή από ανεξάρτητη εταιρία λογιστικών ελέγχων » (σημείο 4 της οδηγίας).

40. Στην απόφασή του Finsider, της 15ης Ιανουαρίου 1985 (υπόθεση 250/83, σκέψη 9, Συλλογή 1985, σ. 131, σ. 142, ιδίως σ. 152), το Δικαστήριο αποφάνθηκε ως εξής ως προς τους λόγους που δικαιολογούν άρνηση χορηγήσεως συμπληρωματικών ποσοστώσεων σε περίπτωση που μια επιχείρηση έχει λάβει ενισχύσεις που προορίζονται για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

« ... Είναι σύμφωνο με το στόχο αυτό (δηλαδή με την παροχή κινήτρων για την πραγματοποίηση της αναδιαρθρώσεως που είναι απαραίτητη προκειμένου να προσαρμοστεί παραγωγή και η παραγωγική ικανότητα στην προβλεπόμενη ζήτηση και στην αποκατάσταση της ανταγωνιστικότητας της ευρωπαϊκής βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα) οι επιχειρήσεις εκείνες οι οποίες έλαβαν μία μορφή ενισχύσεως που μπορεί να καθυστερήσει την επιθυμητή αναδιάρθρωση, δηλαδή ενίσχυση που προορισμός της ήταν να καλύψει τις ζημίες από τη λειτουργία της επιχείρησης, να αποκλειστούν από τη χορήγηση συμπληρωματικών ποσοστώσεων, η οποία μπορεί επίσης να μειώσει το κίνητρο για μία τέτοια αναδιάρθρωση ... »

41. Επειδή, λοιπόν, οι ενισχύσεις που προορίζονται να καλύψουν ζημίες εκμεταλλεύσεως επιδρούν ανασταλτικώς στην αναδιάρθρωση και, κατά συνέπεια, αντιστρατεύονται την προσπάθεια που είναι αναγκαία για την αντιμετώπιση της πρόδηλης κρίσεως στον τομέα του σιδήρου και του χάλυβα, δεν πρέπει να χορηγούνται σωρευτικώς με πρόσθετες ποσοστώσεις.

42. Δύσκολα, όμως, θα μπορούσε κατά τη γνώμη μου να υποστηριχτεί ότι η επιχείρηση Stahlwerke Peine-Salzgitter AG έλαβε « ενίσχυση που θα μπορούσε να επιβραδύνει την επιδιωκόμενη αναδιάρθρωση », καθώς η ενίσχυση χορηγήθηκε, ακριβώς, βάσει ενός προγράμματος αναδιαρθρώσεως.

43. Η ενίσχυση, η οποία χορηγήθηκε υπό μορφή επιδοτήσεων που θα αρχίσουν να επιστρέφονται από το 1986, εφόσον η επιχείρηση παρουσιάσει κέδρη, πρέπει να επιστραφεί αν η επιχείρηση αναθεωρήσει πλήρως ή μερικώς την απόφασή της να διακόψει τη λειτουργία εγκαταστάσεων ή να περιορίσει την παραγωγική της ικανότητα πριν την 31η Δεκεμβρίου 1989 (σημείο 12 της οδηγίας).

44. Στο υπόμνημα ανταπαντήσεώς της, ωστόσο, η Επιτροπή στηρίζεται στο γεγονός ότι το μεγαλύτερο μέρος της επίδικης ενισχύσεως δεν χορηγήθηκε για λόγους μειώσεως της παραγωγικής ικανότητας, αλλά μόνο για τη μείωση του ποσοστού χρησιμοποιήσεως των εγκαταστάσεων οι οποίες εξακολουθούν να λειτουργούν, προκειμένου να υποστηρίξει ότι η ενίσχυση αυτή απέβλεπε στην κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως.

45. Η Επιτροπή δέχεται, ωστόσο, ότι μία ενίσχυση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως « ενίσχυση που αποσκοπεί στην κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως » παρά μόνο όταν η οικεία επιχείρηση παρουσιάζει πράγματι ζημίες. Η Επιτροπή, όμως, υποστηρίζει ότι η επιχείρηση Peine-Salzgitter AG δεν παρουσίασε πλέον

ζημίες μετά το τέταρτο τρίμηνο του 1984. Η Peine-Salzgitter AG δέχεται ότι αν δεν ληφθούν υπόψη οι μεταφερθείσες σε νέες χρήσεις ζημίες, η επιχείρηση παρουσιάζει κέρδη. Η Επιτροπή αρνείται να λάβει υπόψη τις μεταφερθείσες σε νέες χρήσεις ζημίες. Συνεπώς, κατά την ίδια την αντίληψη της Επιτροπής, η επιχείρηση δεν παρουσιάζει ζημίες και, επομένως, η τελευταία αντίρρησή της δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

46. Μπορεί, λοιπόν, να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η επιχείρηση Peine-Salzgitter AG δεν έλαβε ενισχύσεις για την κάλυψη ζημιών εκμεταλλεύσεως. Η απορριπτική απόφαση της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1985, στηρίζεται σε πεπλανημένη ερμηνεία του όρου αυτού και, συνεπώς, ελήφθη κατά παράβαση του άρθρου 14, εδάφιο 1, πρώτη περίπτωση, της προαναφερθείσης αποφάσεως 234/84.

Πρόταση

47. Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων προτείνω την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 11ης Ιουνίου 1985, με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να εφαρμόσει το άρθρο 14 της αποφάσεως 234/84/ΕΚΑΧ στην περίπτωση της επιχειρήσεως της προσφεύγουσας, για το πρώτο τρίμηνο του 1985 και την καταδίκη της καθής στα δικαστικά έξοδα.